

ANUL V

FEBRUARIE 1936.

No. 2

**REVISTA ENCICLO-
PEDICĂ**

REVISTĂ PERIODICĂ LUNARĂ

Răspunzător: Ioan Corbu, Cluj, Strada General Grigorescu 16.
Se împarte gratuit, în librării 3 Lei esemplarul.

(Acest articol e scris cu grația Academiei)

Justiție

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Domnului Ministru al Justiției,**Domnului Primpreședinte al I. Curți de Casație și Justiție*

În Nr. 6. 934 în articolul „Anarhia și nedreptățile la salarizarea și pensiile funcționarilor publici“ am promis, că vom reveni la o decizie, un mărgăritar al justiției noastre, când vom avea motivarea. Acum o avem și o vom arăta și în publicitate, ca să se vadă, cum se împarte dreptatea în țara noastră.

Un mic istoric. La desființarea sedriilor orfanale (judecătorii pentru tutele, încadrate în administrație, dar trecute la Justiție îndată după unire) în 1 Ianuarie 1926 aveam 25 ani de serviciu ca judecător pentru tutele, având pe lângă aceasta și conducerea serviciului cu și dela preluarea imperiului. Am fost deci funcționar superior (cu licență în drept) cu funcțiune și grad cel puțin de președinte de Tribunal (secție tutelară) — de fapt cl. VI gr. 1, în care am fost înaintat, era superioara aceuia. În loc de recunoașterea serviciilor mele și de o înaintare meritată, am fost batjocorit de Ministerul Justiției cu numirea în postul inferior de șef portărel (grefe și portărei), la care chiar și azi se poate ajunge cu 4 clase medii și câțiva ani de serviciu. Ministerul Justiției

a crezut, că-și poate intemeia aceasta batjocură pe art. 66 din Statutul funcționarilor publici, după care „funcțiunile inutile se vor desființa, iar funcționarii vor fi numiți în funcțiuni echivalente sau (în lipsă) inferioare, păstrând salariul și gradul avut. Se vede de aici de ce organizatori a avut parte România întregită, dacă chiar în Ministeriul Justiției s'a făcut geniala descoperire, că administrarea tutelelor e o funcțiune inutilă, care trebuie desființată. A fost desființat organul, sau numele (sedria orfanală), pe când funcțiunea a ramas în întregime cu toate legile, ordonanțele și procedura, fiind preluată și continuată de Tribunale. Pentru asesori (judecători pentru tutele) cu licență în drept și cu cel puțin cinci ani de serviciu legea prevedea, că pot fi preluați ca magistrați și chiar personalul inferior trebuia să fie preluat după lege în funcțiuni echivalente și nu inferioare. Dar chiar și în art. 66 despre funcțiunile inutile legea prevedea dreptul de a fi numit în funcțiune echivalentă, și numai în lipsă putea fi ceva inferioară, cu vr'un grad (nu cu zece), și numai lipsa de orice simț de drept și dreptate a Ministerului Justiției a putut să afle în acest articol dreptul și baza legală pentru a putea degrada din funcțiune și grad cel puțin de președinte de secție de Tribunal — la grefe și portărei, din motive de unificare cu furca. (I-a și succes Ministerului Justiției să desorganizeze serviciul tutelar pe câțiva ani).

Am refuzat să primesc aceasta batjocură, și am arătat la Ministeriu, că e o degradare, care n'am meritat-o după serviciile, ce am făcut statului cu preluarea imperiului și de atunci. N'am căpătat nici un răspuns, dar a venit întrebare, dacă n'a ramas cineva din personalul foastei sedrii (din Bistrița-Năsăud) fără post. Sfătuit de primpreședintele Tribunalului să primesc, ca să nu rămân pe drumuri după 25 ani de serviciu, în proces cu Ministeriul, că poate se va observa nedreptatea făcută și se va reveni, sub forța împrejurărilor, și fiindcă legea mă asigura, că nu pot fi degradat și în salariu, am primit, preluând numai conducerea și organizarea noului oficiu al portăreilor, (pentru execuții erau prea de ajuns cei doi portărei), am lucrat însă la învitarea primpreședintelui aproape tot timpul la tutele, unde era lipsă de cunoștințele și serviciile mele, căci de lucru am fost bun.

N'a trecut însă decât o jumătate de an, și la împărțirea nouelor adaosuri de scumpete (întregiri de salare) am fost degradat în salariile portăreilor, deși chiar și articolul 66, aplicat ilegal, îmi asigura salariul corespunzător gradului avut. Cât de monstruoasă era aceasta nedreptate (degradare) apare din faptul, că salariul gradului meu dinainte de războiu (salariul ideal) era 650 lei aur, pe când salariul de șef portărel era numai 300 lei, deci nici jumătate, și să se aibă în vedere că minimul salarelor nu începe la 0 (aveam încă, înainte de războiu salariu de 380 coroane — lei — aur). Așa am căpătat un spor cât servitori Tribunalelelor, iar în 1927, când s'a dat spo-

rul armonizării: nimic. Am arătat la Ministeriul Justiției marea nedreptate, ce mi-s'a făcut, dar ca întotdeauna n'am primit nici un răspuns, și atunci m'am îndreptat cu toată încrederea către Justiție, dând cerere în contencios.

Am fost purtat pe la patru desbateri la Curtea de Apel Cluj, odată a fost „Curtea obosită“, altădată au cerut întregiri — de prisos, căci cererea mi-a fost respinsă (C III. 1455—926) cu motivarea, că sporul se dă la funcțiune (în care am fost degradat în mod ilegal), deci baza sporului meu ar fi salariul portăreilor, ceea ce nu se întemeiază pe nici o lege. Din contră art. 16 din legea Statut spune, că funcționarii au drept la un salariu corespunzător gradului, sau funcțiunii și la un adaos de scumpete proporțional cu salariul (deci baza e tot gradul). Am arătat mai pe larg și în un articol în o revistă de specialitate, că baza sporului în înțelesul legii nu e decât gradul, iar („sau“) funcțiunea numai întrucât indică și gradul, ceea ce nu e totdeauna cazul. Aceasta o recunoaște și ordonanța în cauza acestor sporuri, după care sporul judecătorului rural cu gradul de președinte de Tribunal s'a computat pe baza gradului și salariului de președinte și nu pe baza funcțiunii.

Cât de superficial a fost studiată cauza la Curtea de Apel apare de acolo, că de trei ori se afirmă în motivare, că salariul meu de basă era de 650 lei, când acesta era 1800 lei; se confunda salariul ideal (650) cu salariul de bază (1800). Am dat recurs la I. Curte de Casație (nr. 1302—929), unde am aflat aceeași superficialitate, cum se vede de acolo, că au luat motivarea din deciziunea Curții de Apel cu eroarea grosolană amintită, că salariul meu de basă era de 650 lei. Cu așa cunoștință de cauză a judecat I. Curte. Se vede, că n'au citit nici măcar pagina primă din recurs. I. Curte crede că nici un articol de lege n'a fost violat, când erau violate cel puțin două, cum am arătat, era art. 16 amintit, din legea Statut, după care sporul se dă la grad, și mai era unul din cele mai cardinale drepturi ale unui funcționar (asigurat chiar și în art. 66 citat), că funcționarul (chiar și cel coborât în mod legal în funcțiune din motive de unificare), nu poate fi degradat în salariu și în grad decât prin o pedeapsă disciplinară.

Respins de I. Curte de Casație cu desconsiderarea drepturilor mele asigurate în lege, drept protest am depus funcțiunea impusă mie ilegal și am părăsit serviciul, cerând dela Min. Justiției sau funcțiune echivalentă ca cea avută la tutele, sau pensionarea, căci deși pensia mea după salariul de basă de 1800 lei era mai mică decât a unui învățător (cari au salariu de basă 2500 lei, cât un președinte de tribunal — așa de nedrept și fără cap s'au împărțit salarele), dar dacă rămâneam în funcțiune urma să fiu degradat încă mai jos și în pensie (în pensia portăreilor). Am fost pensionat, dar cu mare greutate, fiind mai întâiu amenințat cu aplicarea art. 19 din Regulamentul la Statut.

Am dat apoi cerere de revisuire — m'au respins de nou.

Am reînnoit cererea pentru sporul armonizării, de care au fost uitat să se pronunțe. Curtea de Apel (C. III. 1217—930) m'a respins cu aceeași motivare, că „Stabilit fiind principiul, că sporul se dă la funcțiune...” Cine și pe ce basă a stabilit acest principiu? De când are drept justiția să desființeze drepturile cardinale ale funcționarilor și dispozițiile fundamentale ale legii și să le înlocuiască cu propriile invențiuni? Văzând atâta îndărătnicie în desconsiderarea dreptului meu asigurat în lege, nu mi-am mai putut reținea legitima revoltă și am folosit și eu un ton mai aspru, spunându-o verde în recursul dat în Casație, că cine nu vede, ori nu vre să vadă, că măsurarea sporurilor mele (întregiri de salariu) după salarele portărilor înseamnă degradarea mea în aceste salare, acela nu poate fi decât sau idiot, sau reuțacios.

I. Curte de Casație m'a respins de nou (Nr. 966—934) cu același cântec vechiu, că sporul se dă la funcțiune, nici un cuvânt la motivarea mea cu legea, că sporul se dă la grad, gradul funcțiunii în care am servit 25 ani, și care numai în urma unei pedepse disciplinare îl puteam pierde. Ba am fost judecat să plătesc și 1000 lei spese Ministeriului Justiției, ca și când l-aș fi incomodat cu procese neîntemeiate.

Am lucrat cu preluarea imperiului chiar peste datorințele mele oficioase; am pus drept motto în Gazeta oficială a județului apelul către funcționari, ca să se poarte cu poporul așa ca să vadă, că nu mai e sub stăpânire străină, ci românească; am salvat 100,000 lei la fondul orfanal de nepriceperea unora și de reacredința altora; am economisit statului o jumătate milion lei în salare reducând numărul salariaților dela 12 la 8; nu îndătimez a mă lăuda. le-am amintit acestea, ca să se vadă, că n'am meritat batjocura, ca acum la capătul carierei mele să fiu despoiat de toate înaintările unei vieți, după ce 9 ani n'am avut parte de nici o înaintare sub Ministeriul dreptății, în loc de înaintare să fiu tratat ca un hoț pedepsit disciplinar, și degradat mai jos decât unde am început nu numai în funcțiune, dar și în salariu, cariera mea nimicită și batjocorită în România idealului național, în care atâția necalificați, ba chiar și foști dușmani au făcut cariere strălucite și averi în dauna intereselor publice. Și justiția și-a dat încuviințarea, că „în speță nici o lege, nici un drept n'a fost violat”.

D-l Ministru al Justiției și d-l Primpreședinte al I. Curții de Casație și Justiție cu simțul de drept și dreptate, ce-l au, vor lua măsurile, ce vor crede de cuviință pentru a apăra prestigiul justiției și a sancționa abuzul. În Nr. 3—935 le-am mai înaintat o asemenea cerere în altă cauză, de interes public (Nr. C. III. 1323—934 a C. de Apel Cluj), dar încă nu se vede să se fi luat măsuri pentru vindecarea nedreptății.

IOAN CORBU
fost președ. s. tutelar